

"Baba ơ! Xong chưa, Baba?"

"Rồi, rồi, xong rồi con gái."

Khuôn mặt cô gái trên dưới hai mươi tuổi, đội nón kết trắng che đi đôi mắt to đang hấp hái sáng ngời ngời sức sống thanh xuân, cô không ngừng đưa tay đập thùm thụp phòng Baba. Trên người cô bận quần jean* áo thun đơn giản, giày bata*, nhưng cách phối màu và gu ăn mặc xắn lai áo, lai quần, đúng chuẩn teen* ngẫu nhìn hồi lâu sẽ lóe hết mắt, như đồng bọn trên mạng hay trêu cô.

Cô đang sở hữu kênh YouTube triệu view* rất nổi tiếng, nói về các món ăn và cách dưỡng sinh nơi cô đang sống. Tuy không sở hữu nhan sắc được xem là đẹp xuất sắc, nhưng nhìn chung khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, khi cười

hiện hai má lúm đồng tiền với nước da trắng ngần đủ dễ thương.

Lâu lâu cũng bắt trend* diện nhiều bộ cánh đậm cá tính, và biết phối hợp với nhiều phong cách tươi trẻ trong các clip* để kéo thêm view.

Về thân thế của cô chỉ gói gọn trong hai chữ đó là mù tịt. Cô là cô nhi, từ lúc một tuổi đã bị bỏ trước cửa chùa Vạn Phước, chùa trước đây chỉ là tịnh xá nghèo gồm một sư và vài ba chú tiểu nhỏ được sư nhặt về trên đường chu du từ miền núi đến đồng bằng xuống miền Tây, và dừng lại nơi vùng biển miền Tây nghèo này dựng tịnh xá.

Nghe nói trước đây sư ở ngôi chùa thuộc thành phố lớn, tốt nghiệp loại giỏi một trường Phật học nổi tiếng, và học thêm văn bằng ngành y

học cổ truyền nhưng không ở lại đó mà tự thấy bản thân không hợp muốn giúp đời nên chu du khắp nơi.

Cuối cùng cái duyên đưa sư đến đây gom hết số tiền còn lại dựng tịnh xá bằng chòi lá, tượng thờ được làm bằng đất nung, giúp đỡ dân làng khám bệnh, cho toa thuốc để họ ra các tiệm thuốc đông y bốc thuốc.

Dân làng xung quanh mến đạo, luôn đóng góp lương thực cúng dường. Trải qua bao năm tháng, tịnh xá sơ sài ban đầu ngày càng được nhiều người biết đến và cúng dường nhiều hơn.

Cũng đã thay đổi qua hai, ba thế hệ sư khác nhau, với cốt lõi ban đầu của sư tổ là cứu người và giúp đời, dù trôi qua bao thế hệ vẫn được lưu truyền không thay đổi.

Nhờ sự nổi tiếng cứu người giúp đời tiếng lành đồn xa, phật tử khắp nơi đóng góp cúng dường tam bảo xây dựng thành ngôi chùa khang trang hơn. Nhờ đó mà các bà mẹ đau khổ khắp mọi nơi với ngàn không trăm lẻ một lý do abcd, không ngần ngại vất bỏ các bé lại trước cổng chùa với cái tên đã nói lên sự bác ái đủ để nuôi sống và cho các đứa trẻ ăn học đến lớn.

Hay cũng sẽ có những gia đình thiếu thốn tình thương, muốn tìm kiếm niềm an ủi và mong muốn được chia sẻ, họ sẽ tìm đến chùa để nhận nuôi các bé bị vất bỏ ấy. Chung quy cuộc sống đều có quy luật bù trừ mà chúng ta không thể biết trước được.

Khi tre già thì măng mọc, từ lớp này đến lớp khác. Khi khôn lớn các đứa trẻ ấy có sự nghiệp đều quay lại tu bổ, sửa chữa và tài trợ cho các

em nhỏ hơn. Người thì ở lại làm sư thầy, sư cô, người thì bôn ba với đời, nhưng dù ở đâu hay làm gì đều sẽ nhớ đến mái ấm đặc biệt này.

Lâu dần ngôi chùa giống như mái ấm tình thương, nơi cứu mang các em nhỏ cơ nhỡ không nơi nương tựa cho đến tận bây giờ.

Cô cũng là một trong các đứa trẻ cơ nhỡ đó. Mặc dù không cha, mẹ nhưng nhờ tình thương của các sư nuôi lớn, và mai mắn được ông Ba trong lần tình cờ về vùng này cứu trợ, thấy cô xinh xắn, lanh lợi, nhớ rõ tên các vị thuốc đông y ông bèn xin nhận về thành phố nuôi.

Không biết phước đức của ông hay bà, dòng họ nội hay ngoại chưa từng gặp, tức nhiên là không tính đến ba mẹ bỏ cô. Nhờ phước đó,

nên mới được gặp ông Ba quới hơn thương tình nhận về nuôi.

Từ nhỏ cô khá nghịch ngợm, tính cách lém lỉnh thường xuyên bị các sư phạt, mỗi lần bị phạt vì cảm thấy cần an ủi là cô sẽ chạy đến tiệm thuốc đầu ngõ của chùa, đó là tiệm thuốc của bạn ông Ba, cũng là nơi ông Ba ở lại khi đến cứu trợ.

Ngoài học trong chùa với các sư, thì tiệm thuốc nhỏ này là nơi để cô luyện tay nghề và biết thêm nhiều các vị thuốc, cô thường leo đèo theo sau ông chủ tiệm học lỏm, đôi khi tiệm thuốc đông khách cô kiêm luôn người sai vặt.

Trong cuộc sống quay cuồng với những bận rộn lo toang. Đôi khi khiến con người cảm thấy quá sức, và rất cần những yêu và thương để hỗ trợ hoặc san sẻ bù trừ cho nhau, cùng tiếp thêm năng lượng để lại xông pha vào xã hội.

Những yêu và thương ấy tồn tại rất nhiều trong cuộc sống, có thể chờ ta ở đâu đó, tồn tại vô hình khiến chúng ta không thấy được trước mắt, cũng không biết như thế nào để có thể đi tìm những lúc cần. Nên thường chúng ta sẽ bỏ lỡ qua rất nhiều mà không hề hay biết, âu cũng cần cái gọi là duyên phận.

Nhiều khi không cần tìm, duyên phận cũng sẽ tự đưa đến cho ta gặp. Có khi chờ cả đời cũng không biết đến, cũng có khi mai mắn gặp được nhưng chúng ta không biết giữ lại để mất. Đã là người thì tình thương biết sao là đủ, vẫn muốn tham lam sự yêu thương, tìm kiếm hạnh phúc, dù có được bao nhiêu thì cũng thấy thiếu.

Quanh năm cô đơn, không biết một gậy sáng suốt bất ngờ nào gõ trúng, ông Ba nghĩ thôi thì

không vợ, không con, không có ai yêu, ai thương, thì tự tìm, mắc gì phải sống cô độc. Nhìn thấy cô bé, biết cô có hoàn cảnh đáng thương, cũng cô độc như ông nên ông nhận nuôi đứa trẻ này.

Trong chùa đứa nhỏ chỉ có pháp danh do chùa đặt, ông Ba làm lại giấy khai sinh theo họ của ông lấy tên cho đứa nhỏ là Ngọc Mai. Hai cha con thiếu thốn tình thương từ đó nương tựa lẫn nhau mà sống.